

ת"פ 27255/08/16 - מדינת ישראל נגד אחמד זוביידאת

בית משפט השלום בקריות

ת"פ 27255-08-16 מדינת ישראל נ' זוביידאת

לפני
בעניין: כבוד השופט יוסי טורס
מדינת ישראל

המאשימה

נגד

אחמד זוביידאת

הנאשם

גזר דין

כתב האישום וההליכים

1. הנאשם הורשע, במסגרת הסדר טיעון, בעבירה של החזקת סם מסוכן שלא לצריכה עצמית, לפי סעיף 7(א)+(ג) רישא לפקודת הסמים המסוכנים [נוסח חדש], תשל"ג-1973 (להלן - פקודת הסמים) ובעבירה של הפרעה לשוטר במילוי תפקידו, לפי סעיף 275 לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן - חוק העונשין). על פי עובדות כתב האישום, בתאריך 28.4.16 החזיק הנאשם סם מסוכן מסוג קוקאין במשקל כולל של 19.22 גרם נטו, שלא לצריכתו העצמית. בנסיבות בהן נתפס הנאשם, הכניס את ידו לתחתוניו וזרק את הסם לעבר הרצפה וזאת על מנת להכשיל את השוטר.

2. בהתאם להסדר הטיעון הסכימו הצדדים כי המאשימה תטען למתחם עונש הנע בין 16 חודשי מאסר בפועל ועד 36 חודשי מאסר בפועל, ותעתור לעונש מאסר בפועל המצוי ברף התחתון של המתחם. ההגנה, מצדה, תוכל לטעון באופן חופשי.

3. להשלמת התמונה אציין כי בתחילה כפר הנאשם בעובדות כתב האישום, פרשת התביעה נשמעה במלואה וכן פרשת ההגנה החלה, במסגרתה שמעתי את עדות הנאשם. רק בסיומה, חזר בו הנאשם מכפירתו, והודה בעובדות כתב האישום, במסגרת ההסדר כאמור.

תסקירי שירות המבחן

עמוד 1

4. שירות המבחן הגיש שני תסקירים בעניינו של הנאשם. שירות המבחן התרשם כי הנאשם מביע חרטה על מעשיו, אך מתקשה להכיר בדפוס התנהגות שליליים שהביאוהו למעשה העבירה. הנאשם הביע נכונות להשתלב בהליך טיפולי, ואף נעשה ניסיון לשלבו בהליך כזה, אך הוא לא צלח. שירות המבחן התרשם כי נכונות הנאשם להליך טיפולי היא חיצונית בלבד ולכן יתקשה להשתלב בהליך שכזה וכי לא תופק מכך כל תועלת. לאור כך, לא בא שירות המבחן בהמלצה טיפולית והמליץ להטיל על הנאשם ענישה מוחשית ומרתיעה בדמות מאסר בפועל שניתן לשאת בו בעבודות שירות, מאסר מותנה, קנס והתחייבות.

טיעוני הצדדים לעונש והראיות

5. טיעוני המאשימה לעונש נשמעו בשתי הזדמנויות שונות, הראשונה לאחר התסקיר הראשון והשנייה לאחר התסקיר השני. ב"כ המאשימה הפנה לעובדות כתב האישום וציין כי הערך המוגן שנפגע הוא שמירה על בטחון הציבור מפני נגע הסמים, אשר הפכו מכת מדינה. נטען כי עבירה זו מסבה נזקים חמורים לציבור וזאת בשים לב לסוג הסם והכמות הגדולה שהחזיק הנאשם. ביחס למתחם העונש ההולם, טענה המאשימה (בהתאם להסדר הטיעון ולכך אתייחס בהמשך) כי הוא נע בין 16 חודשי מאסר בפועל ועד 36 חודשי מאסר בפועל. ביחס לעונש הראוי בגדרי המתחם, עתרה המאשימה, (בהתאם להתחייבותה לעתור לרף התחתון של המתחם הנ"ל), להשית על הנאשם 16 חודשי מאסר בפועל, מאסר מותנה, קנס ופסילת רישיון.

6. ב"כ הנאשם הפנה לגילו הצעיר של הנאשם, לעברו הפלילי הנקי ולהמלצת שירות המבחן. נטען כי מאז העבירה חלפו כשלוש שנים בהן לא חזר הנאשם להסתבך בפלילים, הוא עובד לפרנסתו ומנהל אורח חיים נורמטיבי. כן צוין כי בדיקות השתן שמסר הנאשם נקיות מסמים. לשיטת ההגנה נתוני הנאשם מצדיקים חריגה לקולה ממתחם הענישה, גם לאור התסקיר השני, אשר לא כלל המלצה טיפולית וזאת בין היתר לאור אפקט ההרתעה שהשיג ההליך הפלילי. לאור כך, עתרה ההגנה לאמץ את המלצות שירות המבחן ולהשית על הנאשם עונש מאסר שניתן לשאת בו בדרך של עבודות שירות.

7. הנאשם בדברו האחרון הביע חרטה על מעשיו, תיאר את אורח חייו כנורמטיבי, סיפר כי הוא עובד לפרנסתו וביקש הזדמנות להוכיח את עצמו.

דין והכרעה

קביעת מתחם הענישה

8. בהתאם לתיקון 113 לחוק העונשין על בית המשפט לגזור את הדין לאחר קביעת מתחם ענישה ההולם את העבירה בנסיבותיה. בעת קביעת מתחם העונש ההולם מתחשב בית המשפט בעקרון המנחה בענישה - הלימה, בערך

החברתי שנפגע, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנוהגת ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, על פי סעיף 40ט' לחוק העונשין. טרם שיעשה כן, עליו לקבוע האם העבירות בהן הורשע הנאשם מהוות אירוע אחד, או שמא מספר אירועים בהתאם לסעיף 40ג'(א) לחוק העונשין. לאחר קביעת המתחם יש להחליט אם ראוי לסטות ממנו, לקולה או לחומרה, שאחרת ייגזר העונש בגדרי המתחם שנקבע.

9. בענייננו, ברי שמדובר באירוע אחד בהתאם למבחן הקשר ההדוק (ע"פ 4910/13 ג'אבר נ' מדינת ישראל (29.10.14)). טרם דיון בשאלת המתחם, ראיתי להעיר כי הסדר הטיעון שבין הצדדים כלל התחייבות מצד המאשימה לטעון למתחם מסוים. בעניין זה ראיתי קושי. ברגיל, כוללים הסדרי טיעון עונש מוסכם, טווח ענישה מוסכם, או מגבלה שנוטלת על עצמה המאשימה ביחס לעונש המרבי לו תעתור (כפי שעשתה כאן ביחס לעונש הקונקרטי לו תטען). בכך אין כל קושי והצדדים רשאים להסכים כמובן על נושא זה ובית המשפט יבחן את סבירות ההסדר על פי הכללים הנוהגים בנושא הסדרי טיעון. ואולם, הסדר טיעון לפיו המאשימה מתחייבת לעתור למתחם ענישה מסוים, מעורר קושי. מתחם הענישה ההולם מבטא קביעה נורמטיבית בהתאם לשיקולים הקבועים בסעיפים 40א-40ט לחוק העונשין, בעוד שטווח הענישה (או כל הסכמה אחרת בעניין העונש שיוטל על הנאשם) הוא יציר הצדדים ומושפע לא אחת מכוח המיקוח שלהם, ואינו מבטא בהכרח קביעה ערכית נורמטיבית נכונה (ע"פ 512/13 פלוני נ' מדינת ישראל (4.12.13)). לאור כך, אין לשקלל לתוך מתחם הענישה (להבדיל מטווח ענישה או ענישה מוסכמת אחרת) שיקולים ראייניים או אחרים כנהוג בהסדרי טיעון (ראו בהשוואה ע"פ 4301/15 יאשיהו יוסף פינטו נ' מדינת ישראל (5.1.16); ע"פ 5611/14 מנצור אבו עוואד נ' מדינת ישראל (8.5.16)). כך או כך, כפי שיובהר להלן, לנושא זה לא הייתה משמעות מעשית בסופו של דבר, לאור המתחם אליו הגעתי והדברים נאמרו למען הסדר הטוב.

10. **הערכים המוגנים בבסיס העבירות:** במעשיו פגע הנאשם בערכים המוגנים של בטחון הציבור ושלומו. הסכנות הטמונות בהחזקת סם מסוכן מסוג קוקאין, שלא לשימוש עצמי בלבד, ידועות ואין צורך להכביר מילים על הנזקים העקיפים והישירים שעלולים להיגרם לחברה ולפרט מעבירות הסמים, והדברים מתעצמים לנוכח כמות הסם שהחזיק הנאשם (ראה: ע"פ 11220/03 פלוני נ' מדינת ישראל (6.7.05); ע"פ 4484/05 שגב נ' מדינת ישראל (8.8.2006); ע"פ 10228/05 רובאעי נ' מדינת ישראל (26.6.2006); ע"פ 3578/12 עזמה נ' מדינת ישראל (17.1.13); רע"פ 7996/12 יוסף נ' מדינת ישראל (23.1.13)). ביחס לעבירה של הכשלת שוטר, הרי שהתכלית המוגנת שנפגעה היא יכולתה של המשטרה לבצע את תפקידה כראוי.

11. **נסיבות הקשורות לביצוע העבירה:** מדובר באחד הסמים הקשים, המכונה "סם המוות הלבן" (ראו: ת"פ 15357-08-11 מדינת ישראל נ' אברג'ל (23.5.12)). כמות הסם שהחזיק הנאשם גדולה מאוד (פי 64 מהכמות המהווה שימוש עצמי לפי התוספת השנייה לפקודת הסמים). הנאשם הודה כי מדובר בהחזקה שלא לשימוש עצמי בלבד ומכאן שהנזק שצפוי להיגרם מביצוע העבירה גדול אף הוא.

12. **מדיניות הענישה:** מדיניות הענישה ביחס לעבירה של החזקת סם שלא לצריכה עצמית משתנה ממקרה למקרה ותלויה בין היתר בסוג הסם, בכמות, ובנסיבותיו של הנאשם (עבר פלילי, שיקום, תסקיר וכיוצב'). לצורך בחינת מדיניות הענישה הנוהגת ניתן להפנות לפסקי הדין הבאים: רע"פ 894/16 שלום פרץ נ' מדינת ישראל (10.2.16), בו נידון עניינו של נאשם שהורשע בעבירה של החזקת סם מסוג קוקאין במשקל של 31.05 גרם נטו, שלא לצריכה עצמית,

ונידון ל-15 חודשי מאסר בפועל. ערכאת הערעור מצאה את המתחם שנקבע בבית משפט השלום (15 חודשי מאסר ועד-36 חודשי מאסר) כראוי ובית המשפט העליון ציין כי מדובר בעונש ראוי ומאוזן; ע"פ 5374/12 **שלמה אברג'יל נגד מדינת ישראל** (9.1.13), בו נידון עניינו של נאשם שהורשע בהחזקת סם מסוג קוקאין במשקל של 43 גרם, שלא לצריכה עצמית, ונידון ל-36 חודשי מאסר בפועל. ערעורו נדחה ובית המשפט העליון קבע כי העונש אינו חורג ממדיניות הענישה; ע"פ 6277/14 **אברהם משלטי נגד מדינת ישראל** (2.2.15), בו נידון עניינו של נאשם שהורשע בהחזקת סם מסוג קוקאין במשקל של 51.36 גרם, שלא לצריכה עצמית והחזקת כלים. בית המשפט המחוזי קבע מתחם ענישה הנע בין 3 שנות מאסר ועד 5 שנות מאסר, ולאור עבר פלילי מכביד ושיקולים נוספים נגזרו על הנאשם 4 שנות מאסר בפועל וכן הופעל מאסר על תנאי, כך שסה"כ הוטלו על הנאשם 5 שנות מאסר. הערעור לבית המשפט העליון נדחה, תוך שנקבע כי "המתחם שנקבע והעונש אינם חמורים יתר על המידה"; רע"פ 5354/12 **עופר קובר נ' מדינת ישראל** (12.7.12), בו הורשע נאשם שהחזיק כ-38 גרם של סם מסוכן מסוג קוקאין, והוא נידון ל-14 חודשי מאסר חרף הליך שיקומי מוצלח. בית משפט השלום קבע מתחם עונש הנע בין 18 חודשי מאסר בפועל ועד 36 חודשי מאסר וכאמור חרג משיקולי שיקום לכדי עונש מאסר בן 14 חודשים. בית המשפט המחוזי דחה את ערעור הנאשם וכך גם בית המשפט העליון; עפ"ג 7474-09-17 **מדינת ישראל נ' שגב** (26.2.17), בו הורשע נאשם בעבירה של החזקת סם מסוג קוקאין במשקל של 31.37 גרם, ולאור הליך שיקום משמעותי נידון ל-6 חודשי עבודות שירות; עפ"ג 4757-09-12 **דהן נ' מדינת ישראל** (21.3.13), בו נידון עניינו של נאשם שהורשע בהחזקת סם מסוג קוקאין במשקל של 17.2 גרם נטו ונידון ל-12 חודשי מאסר בפועל; עפ"ג 26655-04-14 **חמדאן נ' מדינת ישראל** (10.9.14), בו נידון נאשם שהורשע בהחזקת סם מסוג קוקאין במשקל 5.24 גרם ונגזרו עליו 8 חודשי מאסר בפועל; ת"פ 46051-06-15 **מדינת ישראל נ' יוסי בג'רנו** (20.9.16), בו נידון נאשם שהחזיק 5 גרם קוקאין שלא לשימוש עצמי ונקבע מתחם ענישה הנע בין 4 חודשי מאסר בפועל ועד 18 חודשי מאסר.

13. לאור כל זאת, אני בדעה כי מתחם הענישה ההולם את העבירות בהן הורשע הנאשם נע בין 10 חודשי מאסר בפועל ועד 24 חודשי מאסר בפועל. לאור המתחם אליו הגעתי (שהוא מקל מזה לו טענה המאשימה) אין צורך לדון במשמעות הסכמת המאשימה לעתור למתחם אליו טענה (ראו בהשוואה ע"פ 5611/14 **מנצור אבו עוואד נ' מדינת ישראל** (8.5.16)).

קביעת עונשו של הנאשם

14. קביעת עונשו של הנאשם מעוררת קושי. המעשים שביצע חמורים, וככלל ראויים לתגובה עונשית הולמת. עם זאת, מדובר באדם צעיר שעברו נקי ולאור כך ביקשה ההגנה לחרוג לקולה ממתחם הענישה ולהסתפק בעונש בעבודות שירות. אומר כבר עתה, כי לאחר ששקלתי את מכלול הנסיבות, ובהן גם את מסקנות שירות המבחן, סברתי כי אין מקום במקרה זה לחרוג ממתחם הענישה, ובוודאי שלא עד כדי הימנעות מעונש מאסר בפועל. עם זאת, נתוניו האישיים של הנאשם יובאו בחשבון בקביעת העונש בתוך המתחם. אסביר להלן עמדתי.

15. נקבע לא אחת כי "כאשר בעבירות סמים עסקין, על בית המשפט לנקוט ביד קשה כדי להרתיע עבריינים פוטנציאליים מפני ביצוען" (רע"פ 4512/15 **הרוש נ' מדינת ישראל** (6.7.15)). עם זאת, אף כאשר העבירה היא חמורה, ניתן להעדיף במקרים המתאימים את שיקולי השיקום (ע"פ 6637/17 **אליזבט קרנדל נ' מדינת ישראל**).

(18.4.18); (להלן - **עניין קרנדל**). בצד הלכות אלו נקבע לא אחת כי "יש לחזור ולהבהיר, כי הגם שישנה חשיבות לשיקולי השיקום, הם אינם חזות הכול, ובצד ניצבים שיקולי הגמול וההרתעה" (ע"פ 5376/15 **ניסים ביטון נ' מדינת ישראל** (11.2.16); וראו גם רע"פ 398/14 **טל ערג' נ' מדינת ישראל** (16.3.14)); וראו גם רע"פ 1787/15 **עמר נ' מדינת ישראל** (24.3.15); רע"פ 4512/15 **הרוש נ' מדינת ישראל** (6.7.15)).

16. אקדים אומר כי ספק בעיני אם ניתן לקבוע שמתקיימים בעניינו של הנאשם סיכויי שיקום ממשיים, כמשמעות הביטוי בסעיף 40ד' לחוק העונשין. אכן, עברו של הנאשם נקי ושירות המבחן ציין כי ההליך הפלילי חידד עבורו את גבולות המותר והאסור, אך בד בבד ציין גם כי הוא התקשה להתבונן במניעים שהביאוהו לביצוע העבירות וכן התקשה להכיר בדפוס התנהגותו הבעייתי. בנוסף הנאשם נמצא בלתי מתאים להליך טיפולי, לאור התייחסותו למעשה העבירה והסיבות שגרמו לכך. בפסיקה נקבע כי לצורך גיבוש מסקנה בדבר סיכויי שיקום יש להביא בחשבון את "המוטיבציה שהפגין האדם שהורשע להשתקם; הליך של גמילה מהתמכרות שהוא עובר; השתלבות מוצלחת בהליכים טיפוליים שונים; אינדיקציות לשינוי עמוק בהתנהגות ובדרך החשיבה; הבעת חרטה כנה על המעשים והפגנת אמפתיה כלפי נפגעי העבירה" (**עניין קרנדל**) וכי "שילוב בין שינוי מהותי בהתייחסות הרגשית לאירוע העבירה המתבטא בנטילת אחריות, כפרה והבעת אמפתיה לנפגעי העבירה לבין אינדיקציות אובייקטיביות לקיומו של תהליך שיקומי-טיפול מוצלח וחזרה לדרך הישר, עשוי להצביע על "סיכוי של ממש לשיקום" כלשונו של סעיף 40ד(א). דברים אלה זוכים למשנה חיזוק מקום בו מדובר באדם צעיר נעדר עבר פלילי" (**עניין קרנדל**).

17. קשה לומר כי ייחסו של הנאשם כלפי ביצוע העבירה מבטא חרטה או שינוי מחשבתי. הנאשם התקשה לתאר בפני שירות המבחן את מניעיו ואת הנסיבות שהביאוהו לביצוע העבירות. לא הייתה כל פתיחות מצדו של הנאשם בפני קצין המבחן והנסיבות שאפפו את העבירה נותרו עלומות. כאן המקום לציין כי טענת הנאשם בפני קצין המבחן כי התכוון לעשות שימוש בסמים בשל פרידה מחברתו, לא רק שאינה סבירה (לאור הכמות העצומה) אלא שהיא סותרת את הודאתו בדבר סיבת ההחזקה ורק מחזקת את המסקנה בדבר היעדר שינוי מחשבתי שעשוי להעיד על סיכויי שיקום (בעניין זה הדגיש הסנגור כי הנאשם אינו חוזר מהודאתו). בכל מקרה, הנאשם לא עבר כל הליך טיפולי ואף שירות המבחן לא ציין בגדר שיקוליו את סיכויי השיקום, אלא את ההרתעה שהשיג ההליך הפלילי. אכן, לעיתים ניתן יהיה לראות בהרתעה שהשיג ההליך הפלילי כמצביע על סיכויי שיקום (ראו למשל ע"פ 24721-12-14 **מדינת ישראל נ' דלית נחמני** (29.1.15); ע"פ 25795-01-15 **מרקוס נ' פרקליטות מחוז חיפה - פלילי** (26.2.15)) ואולם, בשים לב למהות העבירה בעניינו (להבדיל מהעבירות במקרים שהובאו לעיל), לא די בכך לצורך הוכחת סיכויי שיקום ממשיים המצדיקים חריגה ממתחם הענישה, שהרי "כבר נפסק כי ככל שהעבירות בהן הורשע נאשם הן חמורות יותר, כך גובר הנטל להראות סיכויי שיקום מובהקים יותר" (רע"פ 9201/15 **רועי פאר נ' מדינת ישראל** (26.1.16); וראו גם ע"פ 62171-05-17 **אסי חן נ' מדינת ישראל** (10.7.17) ובהשוואה להליך השיקום שתואר בע"פ 48707-08-15 **מדינת ישראל נ' חגי מרדכי כליפה** (19.11.15)).

18. סיכומי של דבר. לא קיימים סיכויי שיקום ממשיים המצדיקים חריגה ממתחם הענישה. לאור כך, לא ניתן ליישם את המלצת שירות המבחן לענישה בעבודות שירות, שהרי לצורך כך יש לחרוג ממתחם הענישה. יתרה מזו, סבור אני כי בנתוני המקרה, המלצה זו אינה מבטאת איזון נכון בין שיקולי הענישה השונים, והכל על רקע מהות העבירה ושאר הנסיבות. אכן, אין לבוא בטרוניה לשירות המבחן על כך שהוא רואה את הנושא מזווית ראייה שונה וצרה יותר. זהו תפקידו של שירות המבחן ואם לא יעשה כן יחטא לתפקידו (אהרון ברק, **התסקיר וקצין המבחן למבוגרים**, חברה

ורווחה ג', בעמ' 653) ואולם בית המשפט מחויב לשקול שיקולים שונים בגזר הדין. ראו:

"אמנם שירות המבחן הוא הגורם המקצועי הרלבנטי הבוחן, בין היתר, את מסוכנותו של נאשם ואת הפוטנציאל השיקומי שלו, ועל כן נדרש בית המשפט להביא בחשבון את המלצתו בבואו לקבל החלטה בעניינו של נאשם, אולם מכלול השיקולים והאינטרסים אותם שוקל בית המשפט הוא רחב מאלו אותם שוקל שירות המבחן" (ע"פ 1170/15 פלוני נ' מדינת ישראל (11.1.16))
"בית המשפט אינו כבול להמלצות שירות המבחן בבחינת "כזה ראה וקדש", ובמקרה דנן קבע בית המשפט המחוזי, ובצדק, כי אין לאמץ את המלצתו שכן היא חורגת באופן משמעותי ממתחם העונש ההולם ואינה מביאה בחשבון שיקולים של גמול והרתעת הרבים, אליהם מחויב בית המשפט בגזירת הדין" (ע"פ 759/16 תאמר ג' בארין נ' מדינת ישראל (13.6.16))

19. לא התעלמתי מכך שמדובר באדם נעדר עבר פלילי וכי חלפה מאז ביצוע העבירה תקופה לא מבוטלת. בטוחני כי עונש מאסר בכליאה, במצב דברים זה, יהיה קשה עבור הנאשם ואולם חומרת העבירה והיעדר סיכויי שיקום מחייבים תוצאה זו. ביחס לחלוף הזמן אדגיש כי לא מדובר בשיהוי, אלא בחלוף זמן שנדרש לצורך ניהול ההליך ושילוב הנאשם בהליכים שונים בשירות המבחן. לא שוכנעתי גם כי עונש מאסר יפגע בשיקומו של הנאשם ובכל מקרה, הנאשם אינו נוטל חלק בהליך טיפולי כלשהו שיופסק בשל העונש שיוטל עליו. במסקנתי זו לא התעלמתי מההכרה ההולכת וגוברת בדבר ההשפעות השליליות של עונש המאסר, אך בהיעדר סיכויי שיקום ממשיים ולאור חומרת העבירה, לא ראיתי אפשרות להימנע מעונש מאסר (ראו בעניין זה דו"ח הוועדה הציבורית לבחינת מדיניות הענישה והטיפול בעבריינים, 2015 (המכונה "דו"ח ועדת דורנר")),

20. לא התעלמתי גם מתסקירו הראשון של שירות המבחן, אשר המליץ על העמדה במבחן בצד מאסר בעבודות שירות. שירות המבחן חזר בו ממסקנה זו לאור השינוי ביחסו של הנאשם להליך הטיפול והמליץ כאמור על עבודות שירות בלבד. שינוי בעמדתו של שירות המבחן במקרה זה משול (רעיונית) לבקשה להפקעת צו מבחן ואף בכך יש לראות תמיכה במסקנה לפיה לא נכון במקרה זה לחרוג ממתחם הענישה. עוד אציין כי לא התעלמתי גם מהמגמה ההולכת וגוברת להמעיט במאסרים, אשר באה לידי ביטוי אף בהעלאת תקופת המאסר שניתן לשאת בעבודות שירות עד תשעה חודשים (חוק העונשין (תיקון 133 - הוראת שעה) אשר ייכנס לתוקף ביום 1.4.19). ואולם, המחוקק התנה אפשרות זו בקיומה של "תכנית ליווי ושיקום על ידי קצין מבחן, אלא אם מצא קצין מבחן שלא נדרשת תכנית כאמור" ללמדך על חשיבות הליך השיקום לצורך הימנעות ממאסר. במקרה זה אין לומר שלא נדרשת תכנית שיקום, אלא שהנאשם אינו מתאים לתכנית זו.

21. כאשר אין הצדקה לחרیגה מהמתחם, ייגזר הדין בגדרי המתחם. לצורך כך הבאתי בחשבון את גילו של הנאשם; את עברו הנקי; את הודאתו בעבירות, אם כי שלא בהזדמנות הראשונה (ואף אחרי עדות מכחישה). הבאתי גם בחשבון את המלצות שירות המבחן. אף אם לא היה בכך להצדיק חריגה ממתחם הענישה, יש בהתרשמות שירות המבחן להצדיק הקלה בענישה בגדרי המתחם (ע"פ 5718/16 מיכל זהבי נ' מדינת ישראל (21.11.16)). לאור נימוקים לקולה אלו, יוטל על הנאשם עונש המצוי ברף התחתון של המתחם.

22. סיכומו של דבר, לאחר שבחנתי את מכלול השיקולים, הן לקולה והן לחומרה, אני מטיל על הנאשם את העונשים הבאים:

א. **מאסר למשך 10 חודשים**, בניכוי ימי מעצרו מיום 28.4.17 ועד 4.5.17

ב. מאסר על תנאי למשך 6 חודשים והתנאי הוא שהנאשם לא יעבור במשך 3 שנים מיום שחרורו, כל עבירת סמים שהיא פשע.

ג. קנס בסך 8,000 ש"ח או 25 ימי מאסר תמורתו. הקנס ישולם ב-8 תשלומים שווים ורצופים כאשר הראשון בהם ביום 1.3.19. אי עמידה באחד התשלומים במועד, תעמיד את יתרת הסכום לפירעון מיידי.

זכות ערעור בתוך 45 יום.

המוצג סם - להשמיד בחלוף תקופת הערעור.

ניתן היום, י"ב טבת תשע"ט, 20 דצמבר 2018, בהעדר הצדדים.